

paany fremme. Finansministeren (*N. Neergaard*) afviste denne Tanke, idet han hævdede, at en saadan Ligestilling vilde betyde, at man gik fuldstændig bort fra alle pensionsretlige Grundsætninger, ligesom han gjorde opmærksom paa, at det i mange Tilfælde vilde være umuligt at afgøre, hvilke Stillinger i den ny Tjenestemandsløvs en Pensionist skulde henføres til.

Finansministeren stillede dog i Udsigt, at Spørgsmaalet om de paagældende Pensionisters Kaar kunde genoptages, naar man havde faaet Erfaring for, hvorledes den nye Lov virkede i Praksis, og hvordan den suppleredes gennem Aldersrenten.

I Maj 1924 udsendte Finansministeriet derefter Spørgeskemaer til alle saadanne Pensionister, som var pensioneret inden Udgangen af 1912, for gennem en statistisk Bearbejdelse af Skemaerne at faa Overblik over disse Pensionisters Forhold, bl. a. set i Relation til den Pension, de paagældende skønsmæssigt vilde have kunnet opnaa efter Tjenestemandsløvens Lønnings- og Pensionsregler.

Efter at dette Materiale var bearbejdet, nedsatte Finansministeren (*Brønnsnæs*) under 11. Oktober 1924 et Udvalg, bestaaende af 2 Repræsentanter for Pensionsdepartementet og 1 Repræsentant for „Pensionist-Landsforeningen“, med den Opgave at videreføre Undersøgelsen af, om de i Loven af 1. Maj 1923 givne Regler maatte anses for fyldestgørende og i benægtende Fald at afgive Betænkning om, paa hvilken Maade Manglerne kunde afhjælpes.

I den under 11. November 1924 afgivne Betænkning gav Udvalget Udtryk for den Opfattelse, at den ved Loven af 1. Maj 1923 truffne Ordning, særlig for de ældste Pensionisters Vedkommende, ikke kunde anses for helt fyldestgørende.

Med Hensyn til de Maader, hvorpaa Manglerne kunde afhjælpes, udtales det i Betænkningen, at et Krav om Omregning efter Tjenestemandsløvens Regler — saaledes som der fra Pensionisternes Side var fremsat Ønske om — ikke kunde støttes paa Grundsætningerne i vor Pensionslovgivning. Det er — siges det — tværtimod efter dansk Pensionslovgivning en Grundsætning, at Pensionen fastsættes til en bestemt Kvota af den Lønning, der faktisk har været oppebaaret af Pensionisten, og hermed er det ikke foreneligt, at Pensionen fastsættes efter en Lønning, som den paagældende aldrig har oppebaaret. Pensionsanliggendet er efter vor Lovgivning af kontraktmæssig Natur, saaledes at Tjenestemanden faar sit Pensionskrav opgjort efter den ved Afskedigelsen gældende Pensionslov paa Grundlag af de Vilkaar, under hvilke han har fuldført sin Tjeneste. Ligesom Staten ikke — hvis Tjenestemændenes Lønvilkaar forringes — kan forlange tidligere afskedigede Tjenestemænds Pensioner nedsat, saaledes kan omvendt Pensionisten ikke, hvis Tjenestemændenes Lønforhold bedres, kræve sin Pension forhøjet i Forhold til de nye Lønvilkaar, under hvilke Pensionisten ikke har tjent.

Spørgsmaalet blev herefter, om det var muligt at gaa videre ad den Vej, som benyttedes af Loven af 1. Maj 1923 og dens nærmeste Forgænger, nemlig: visse Procenttillæg til samtlige Pensioner over eller under en vis Størrelse.

Der vilde imidlertid efter Udvalgets Opfattelse ved en Nyordning blive Brug for en stærkt progressiv Procentskala efter Pensioneringstidspunkterne, og selv en saadan vilde give Plads for mange Vilkaarligheder og Uligheder, hvorfor Udvalget opgav Tanken om en saadan Fremgangsmaade.

Udvalget kom herefter til det Resultat, at den Hjælp, som endnu maatte anses for paakrævet, burde udmaales efter en Undersøgelse af hver enkelt Pensionists Forhold, saaledes at der i Loven kun fastsattes Rammerne for Hjælpen, medens det overlodes til Administrationen at foretage en nærmere Udmaaling indenfor Rammerne.

Medens „Omregningskravet“ som anført afvistes, fandt Udvalget det rimeligt ved Udmaalingen af den Hjælp, Staten yderligere vilde yde Pensionisterne, at tage et vist